

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 19 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek K. K. i W. K. z udziałem D. K. o złożenie do depozytu sądowego kwoty 1200 zł. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że wnioskodawcy nie spełnili żadnej z przesłanek skutkującej złożeniem przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, o których mowa w art. 467 k.c.

Apelację na powyższe postanowienie złożyli wnioskodawcy zaskarżyli je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucili błędną ocenę materiału dowodowego i niewłaściwe przyjęcie przez Sąd, że znany jest wnioskodawcom adres wierzyciela. Podali, że wierzyciel wyprowadził się miejsca swojego stałego zamieszkania, na który to adres miały zostać doręczone środki. Wnioskodawcy oświadczyli, że nie znają aktualnego adresu zamieszkania wierzyciela. Skarżący wnosili o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez udzielenie zezwolenia na złożenie od depozytu sądowego kwoty 1200zł.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W niniejszej sprawie wnioskodawcy we wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu podali, chcąc spłacić dług uczestnikowi, pytali jego adwokata o numer konta wierzyciela, uzyskali odpowiedź, że nie posiada konta. Wobec tego przesłali wpłaty na adres domowy wierzyciela, dwie pierwsze wpłaty po 300zł przez wierzyciela zostały przyjęte, pozostałe zaś nie. Dlatego też wnioskowali o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu w kwocie 1200zł. Sąd Rejonowy oddalił wniosek o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, bowiem dłużnikom jest znany wierzyciel jak i jego adres. Tym samym dłużnicy nie wypełnili normy z art. 467 k.c. i dlatego Sąd I instancji oddalił wniosek.

Należy wskazać, że artykuł 467 pkt 1 k.c. upoważnia dłużnika do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu w każdej sytuacji, w której wskutek okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem, albo nie zna miejsca jego zamieszkania lub siedziby. Od dłużnika należy wymagać zwykłej staranności w ustaleniu danych wierzyciela. Niedbalstwo dłużnika w tym zakresie pozbawia go możliwości spełnienia w ten sposób świadczenia wobec wierzyciela.

Uzasadnieniem dla przepisów dotyczących upoważnienia dłużnika do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego zamiast do rąk wierzyciela lub osób przez niego upoważnionych, są okoliczności (przeszkody w wykonaniu zobowiązania) związane z wierzycielem. Należy podnieść, że według art. 693¹ k.p.c. w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. Sąd nie rozstrzyga w tym postępowaniu, czy złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego jest rzeczywiście uzasadnione pod względem materialnoprawnym (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 1986 roku, III CZP 62/86, OSNCP 1987, nr 10, poz. 146, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1996 roku, III CRN 18/96, Prok. I Pr. 1996, nr 12, poz. 45). W razie sporu, czy złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nastąpiło z przyczyny przewidzianej przez prawo materialne oraz, czy złożony przedmiot świadczenia był zgodny z treścią zobowiązania - rozstrzygnięcie musi nastąpić w odrębnym procesie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2005 roku, V CSK 16/05).

Innymi słowy, kognicja sądu depozytowego sprowadza się do badania samych twierdzeń dłużnika zawartych we wniosku. O uwzględnieniu lub nieuwzględnieniu wniosku decyduje zatem wyłącznie jego treść. Treścią tą sąd jest związany. W niniejszej sprawie wnioskodawcy jako przyczynę złożenia przedmiotu do depozytu sądowego wskazali, że wierzyciel nie posiada konta na które mogliby przelać środki finansowe, zaś część przekazów dokonanych drogą pocztową powróciła nie podjęta. W świetle przedstawianych okoliczności Sąd Rejonowy prawidłowo oddalił wniosek

dłużników o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, bowiem wierzyciel dłużnikom był znany i znany był też jego adres. Dopiero w apelacji po uzyskaniu przez dłużników uzasadnienia Sądu I instancji dłużnicy powołali się na nowe okoliczności a mianowicie, że nie jest im znany adres dłużnika, bowiem uzyskali informację, że wierzyciel spod poprzedniego adresu się wyprowadził. Ponadto dłużnicy we wniosku o udzielenie zabezpieczenia wskazali, że przeciwko nim wierzyciel wszczął egzekucję. Jak widać z załączonej przez dłużników informacji o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej Km 3942/18 faktycznie wierzyciel D. K. przeciwko dłużnikom prowadzi postępowanie egzekucyjne w zakresie kwoty 1200 zł . Z okoliczności sprawy wynika, że dłużnicy mogą spełnić świadczenie wierzycielowi bez żadnych przeszkód.

Tak więc w świetle powyższych okoliczności należy uznać, że wnioskodawcy nie spełnili żadnej przesłanki skutkującej złożeniem przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego i apelacja wnioskodawców podlegała oddaleniu na podstawie art 385 k.p.c. w zw. z art 13§2 k.p.c.